

DIDŽIOSIOS PRANAŠŲ ISTORIJS

su Aja ir Kipiu

Didžiosios Pranašų Istorijos

su Aja ir Kipiu

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

REDAGAVO Vši Islamo centras
ILIUSTRACIJŲ AUTORĖ Jovilė El-Mansour
MAKETAVO Paulius Bergaudas

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma, būdu
ar priemonėmis be išankstinio leidėjo sutikimo raštu.
ISBN 978-609-96438-2-3

© Simona Jokšaitė, 2026
© Vši ISLAMU CENTRAS, 2026

Didžiosios Pranašų Istorijos

su Aja ir Kipiu

Simona Jokšaitė

Turiny

Adomas.....	9
Nojus	15
Salichas	24
Abraomas	33
Izmaelis	40
Juozapas	51
Jobas	63
Jona	68
Mozè	77
Saliamonas.....	92
Jèzus	101

Adomas

pirmasis žmogus

Aja ir Kipis vaikštinėjo po gėlėmis nusėtą pievą, kuri plytėjo kitapus senelių namo. Tai buvo pieva, kurioje galėjai rasti visų vaivorykštės spalvų gėles, krūvas žemuogių ir minkštas samanų paklotes. Drugeliai, bitės ir kamanės čia skraidė nuo ryto iki vakaro. Pievoje visada buvo ką veikti. Aja mėgavosi šia pieva ir galvojo, kad tai pats gražiausias Allaho kūrinys. Ji mėgo su Kipiu joje braidyti, rinkti gėles, gaudyti drugelius, o pavargus tiesiog atsigulti ir skaičiuoti debesis.

– Kipi, kaip manai, kodėl Dievui atėjo mintis sukurti tokį grožį? – paklausė Aja, kai ant jos rankos nutūpė geltonas drugelis.

– Hmmm... geras klausimas, – nusišypsojo Kipis. – Prisėskime ten, pavėsyje, ir papasakosiu istoriją, nuo ko viskas prasidėjo. Tai istorija apie pirmąjį žmogų, kurį sukūrė Allahas.

– Pirmąjį žmogų?! – nustebusi pasitiksino Aja. – Tikrai buvo pirmas žmogus? Kaip jis atrodė, ar turėjo vardą? – Aja nekantriai bėrė klausimus vieną po kito.

Aja ir Kipis patogiai įsitaisė ant kalniuko, senos liepos pavė-

syje, kur senelis buvo sumeistravęs sūpynes, ir Kipis pradėjo:

– Bismillah. Seniai, labai seniai, kai Allahas, Aukščiausiasis, jau buvo sukūręs dangų, žemę ir viską, kas aplinkui, Jis iš molio sukūrė žmogų ir pavadino jį Adomu.

– Mano pusbrolis yra Adomas! – džiugiai sušuko Aja. – Bet nepanašu, kad jis būtų iš molio... – įtariai pasakė ji.

Kipis nusijuokė.

– Taip, išties tavo pusbrolis nėra iš molio. Dabar žmonės gimsta visai kitaip. Kai Allahas įpūtė Adomui, taika jam, gyvybę, jis tapo toks kaip tu ir tavo pusbrolis – tikras žmogus.

– O jis mokėjo kalbėti? – smalsiai paklausė Aja.

– Taip! Allahas, Aukščiausiasis, išmokė jį visko – kalbėti, mąstyti, duoti vardus daiktams. Kaip sakoma Korane:

„Jis išmokė Adomą visų daiktų vardus...“ (Koranas, 2:31)

Jei Adomas matydavo paukštį – žinodavo, kad tai paukštis. Jei matydavo medį – sakydavo: „Medis!“ Būtent taip prasidėjo žinių kelias.

– O kur jis gyveno?

– Adomas gyveno Rojuje kartu su angelais. Tai buvo labai ypatinga vieta. Vieta, apie kurią visi svajoja. Visi angelai pakluso Allaho nurodymui pulti kniūbsčia prieš Adomą, išskyrus vieną būtybę, vardu Iblisas:

„Išties Mes sukūrėme jus ir suteikėme jums žmogaus formą ir

tarėme angelams: 'Pulkite kniūbsčia prieš Adomą', tad jie sukniubo, išskyrus Iblysą – jis nebuvo tarp puolančiųjų kniūbsčia." (Koranas, 7:11)

Jis labai pavydėjo Adomui.

Kai Adomas, taika jam, pradėjo jaustis vienišas, Allahas, Aukščiausiasis, iš jo šonkaulio sukūrė jam žmoną vardu Ieva. Allahas leido jiems daryti viską, ką tik nori, tik turėjo vienintelį prašymą – niekada neliesti vieno medžio. Jie ilgai pakluso Dievui, bet laikui bėgant Iblysas, apsimetęs jų draugu, įkalbėjo juos pamiršti pažadą ir paragauti vaisių nuo uždrausto medžio.

Vos jo paragavę, Adomas ir Ieva suprato, kad suklydo. Jie prisiminė Dievui duotą pažadą ir labai nuliūdo, kad jį sulaužė.

– O Dievas... supyko? – nedrąsiai paklausė Aja.

– Taip, bet Adomas ir Ieva, taika jiems, nuoširdžiai atsiprašė ir labai gailėjosi. Allahas yra labai gailėstingas – Jis jiems atleido ir išsiuntė gyventi į žemę. Žemėje gyvenimas buvo visai kitoks – reikėjo dirbti, mokytis ir rūpintis vieni kitais. Tai buvo naujos žmonių kelionės pradžia. Adomas

tapo pirmuoju Dievo pranašu ir mokė visus apie Allahą. Mes visi atsiradome iš Adomo – visi esame jo vaikai.

– Vadinasi, jis yra man kaip senelis? – džiugiai sušuko Aja.

– Na, jis labiau kaip tavo pro-pro-pro trilijoną kartų prose-
nelis. Mes esame viena didelė šeima.

– Kaip įdomu! – susimąsčiusi ir tuo pačiu susižavėjusi pasakė
Aja. – Žinai, Kipi, man atrodo, kad ši pieva – kaip gabalėlis Rojaus.
Gal Dievas ją sukūrė, kad Adomui primintų namus?

– Galbūt... Allahui leidus, kai Rojuje jį sutiksime, galėsime
paklausti, – linksmi atsakė Kipis.

– Kipi, ar žinai daugiau tokių istorijų? – su nekantrumu paklausė Aja.

– Žinoma! Ir ne vieną. Bet dabar jau darosi vėlu. Mama tuoj kvies mus vakarienės. Rytoj galėsime tęsti apie kitus pranašus.

– O jų buvo daugiau? – išpūstomis akimis paklausė Aja.

– Taip, daug daugiau – ir apie kiekvieną jų aš turiu nepaprastą istoriją.

Ko mus moko Adomo istorija?

Adomo, taika jam, istorija mums pasakoja apie pradžių pradžių – pirmąjį žmogų, kurį sukūrė Dievas. Ji primena, kad kiekvienas mūsų suklysta, bet svarbiausia – nuoširdžiai gailėtis ir stengtis pasitaisyti. Allahas yra labai gailėstingas ir atleidžia tiems, kurie nuoširdžiai gailisi ir atsiprašo.

- Mes visi klystame – tai žmogiška.
- Svarbiausia yra pripažinti savo klaidą ir atsiprašyti.
- Allahas mus sukūrė, myli ir nori mums gero.
- Kiekvienas žmogus turi ypatingą vietą pasaulyje.

Kaip elgiesi, kai padarai klaidą?

Ar moki atsiprašyti ir pasimokyti iš savo poelgių?

Nojus

ir didysis laivas

Kitą rytą Aja pabudo labai anksti. Pro langą švietė rytmečio saulė, čiulbėjo paukščiai, o pieva už namo vėl viliojo žaisti. Ji greitai apsirėngė, papusryčiavo ir išbėgo į kiemą ieškoti Kipio.

– Kipi! Kipi! – šaukė ji, bėgdama link senosios liepos. – Juk sakei, kad pasakosi daugiau istorijų apie pranašus!

Kipis tuo metu po sočių pusryčių tingiai mėgavosi rytinės saulės spinduliais.

– Labas rytas, Aja! Matau, kad esi pasiruošusi tęsti kelionę per pranašų istorijas.

– Labai labai pasiruošusi! – švytėdama iš nekantrumo sušuko Aja. – Noriu sužinoti viską! Kas buvo kitas pranašas? Kuo jis vardu? Ką jis veikė? – Aja bėrė klausimus vieną po kito.

Kipis nusijuokė, pasiražė ir tarė:

– Džiaugiuosi tavo smalsumu. Žinios yra labai svarbios, ir Allahas, Aukščiausiasis, myli tuos, kurie jų siekia.

Jie prisėdo saulės atokaitoje netoli mėlynų rugiagėlių, kur bitės dūgzdamos rinko medų. Kipis pradėjo:

– Bismillah... Po Adomo praėjo labai daug metų. Žemė buvo užpildyta žmonėmis. Jie statė namus, augino vaikus, dirbo įvairius darbus, tačiau daugelis jų pamiršo apie Allahą. Jie nebedėkojo Jam už saulę, lietų ar duoną. Vietoj to, jie pradėjo garbinti statulas – akmenis ar medžio gabalus, kuriuos patys pasidarė.

– Jų gyvenimas turėjo būti labai liūdnas, – susimastė Aja.

– Tikrai taip, – linktelėjo Kipis. – Jie tapo pikti, nedėkingi ir visai pamiršo, kas yra tiesa. Tačiau tarp jų gyveno vienas žmogus, kuris labai mylėjo Allahą, Aukščiausiąjį, ir visais įmanomais būdais stengėsi ta meile užkrėsti kitus.

– Kas jis buvo? – smalsiai paklausė Aja.

– Jo vardas buvo Nojus, taika jam. Jis buvo pirmasis Dievo pasiuntinys.

– Tai Nojus nebuvo pranašas? – pasimetusi paklausė Aja.

– Buvo. Visi pasiuntiniai yra pranašai, bet ne visi pranašai yra pasiuntiniai. Pasiuntinys yra tas, kurį Allahas siunčia su Savo paties apreikšta žinia. Pranašas, tuo tarpu, yra kaip mokytojas, kuris primena jau žinomas tiesas. Taigi, Nojus, taika jam, buvo pa-

siuntinys ir pranašas, kuris gyveno žemėje daugiau nei tūkstantį metų.

– Tūkstantį metų? – Ajos akys išsiplėtė iš nuostabos.

– Taip, ir didžiąją dalį savo ilgojo gyvenimo jis kvietė žmones pas Allahą, kvietė juos vėl prisiminti Dievą, kuris juos sukūrė ir davė viską. Tačiau žmonės jo neklausė, juokėsi ir visaip bandė jam pakenkti. Per visą šį laiką, juo patikėjo vos keletas. Nojus meldė Dievo nubausti visus likusius. Allahas, Aukščiausiasis, išgirdo jo maldas ir vieną dieną liepė Nojui pastatyti laivą:

„Pastatyk laivą su Mūsų priežiūra ir Mūsų įkvėpimu...“ (Koranas, 11:37)

– Laivą?! Kodėl? – nustebusi paklausė Aja. – Ar Allahas norėjo išsiųsti jį į kelionę, kad galėtų nuo visų pabėgti?

– Panašiai, – paslaptinai atsakė Kipis. – Allahas matė, kad žmonės tapo Jam nedėkingi ir vietoj Jo pradėjo garbina įvairias statulas. Nors Nojus kvietė juos grįžti į tiesą, jie atmetė ją. Todėl Allahas, Aukščiausiasis, nusprendė juos nubausti. Jis nutarė atsiųsti labai daug lietaus – tiek daug, kad visa jų žemė būtų apsemta vandeniui.

Aja išplėtė akis:

– Potvynis?

– Dar baisiau – tvanas, – atsakė Kipis.

– O kuo skiriasi potvynis nuo tvano? – susimąščiusi paklausė

Aja.

– Potvynis yra tada, kai, pavyzdžiui, pavasarį upės vanduo išsilieja iš krantų ir apsemia senelio pievą, o tvanas būtų, jei apsemtų ne tik pievą, bet ir visą sodybą, visą miestelį, mišką ir dar daugiau.

Aja nusipurtė:

– Skamba labai pavojingai...

– Išties taip ir yra, bet Allahas perspėjo Nojų, taika jam, ir šis pradėjo ruoštis. Jis nešė medieną, kalė lentas, dirbo diena iš dienos. Daug žmonių juokėsi iš jo ir įvairiais būdais bandė jį pašiepti, nes niekur aplink nebuvo vandens telkinio, kuriame laivas galėtų plaukioti:

„Kai pro jį praeidavo didžiūnai iš jo tautos – jie išjuokdavo jį...“ (Koranas, 11:38)

Tačiau Nojus nepyko. Jis žinojo, kad Allahas viską mato ir girdi. Jis uoliai statė laivą ir ruošėsi ateinančioms negandoms. Kai laivas buvo baigtas, Allahas liepė Nojui su savimi pasiimti šeimą ir visus, kurie juo tikėjo, na, ir kiekvieno gyvūno po du!

– Visų gyvūnų po du?! – sužibo išsiplėtusios Ajos akys. – Ir katinų?

– Žinoma! – nusijuokė Kipis. – Ir katinų, ir arklių, ir balandžių, ir net mažiųjų skruzdėlių.

– Vau! Laivas turėjo būti didžiulis, – nustebusi pasakė Aja. – O kas nutiko toliau?

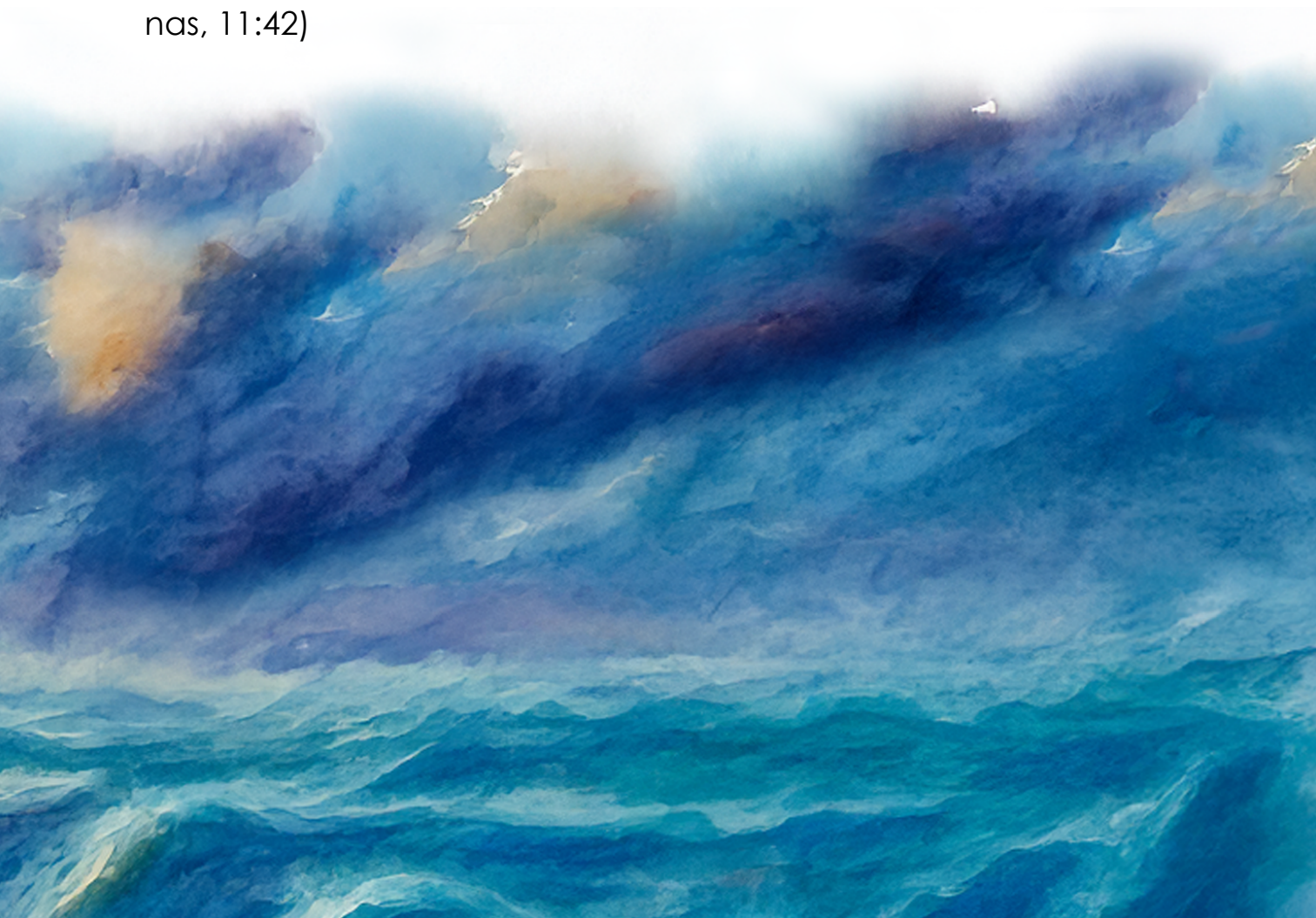

– O tada... prasidėjo lietus. Ir ne šiaip koks lietutis, kai gali su skėčiu braidyti po balas, o didelė liūtis. Visą dangų užklojo dideli ir stori debesys. Vanduo pradėjo veržtis net iš žemės. Neužilgo viskas atsidūrė po vandeniu.

– O Nojus ir gyvūnai? – sunerimusi paklausė Aja.

– Jie visi buvo saugūs. Allaho, Aukščiausiojo, paliepimu laivas plaukė saugiai per bangas:

„Tad laivas plaukė su jais per bangas lyg kalnus...“ (Koranas, 11:42)

Aja taip įdėmiai klausėsi, kad net nepastebėjo, jog aplink pilna prinokusių žemuogių.

– Ir kas nutiko toliau? – sušnibždėjo ji.

– Visi nedorėliai atsidūrė po vandeniu. Išsigelbėjo tik tie, kurie buvo laive. Po kurio laiko, Allahui, Aukščiausiam, paliepus, nustojo lyti ir vanduo pradėjo slūgti. Laivas sustojo ant didelio Džiūdi kalno. Nojus, taika jam, ir visi, kas buvo laive, išlipo į krantą, ir nuo jų vėl prasidėjo naujas žmonijos etapas.

– Tai Nojus, taika jam, visus išgelbėjo? – sužavėta paklausė Aja.

– Taip. Visi, kurie sekė juo ir tikėjo į Allahą, buvo išgelbėti.

– Kokia graži istorija, Kipi! Gal galėtum papasakoti dar vieną?

– Šiai dienai užteks, Aja. Metas eiti rinkti žemuogių ir verti jas ant smilgos, o ryt galėsime pratęsti.

Ko mus moko Nojaus istorija?

Nojaus istorija primena, kad svarbiausia – klausyti Dievo ir daryti tai, kas teisinga, net jei kiti iš mūsų juokiasi ar mumis netiki. Nojus buvo kantrus, ištikimas ir niekada neprarado vilties.

- Reikia daug drąsos daryti tai, kas teisinga.
- Dievas mato mūsų pastangas, net jei kiti jų nepastebi.
- Reikia rūpintis kitais ir stengtis jiems padėti.
- Kantrybė ir ištikimybė visada duoda vaisių.

Ar liktum ištikimas(-a) tiesai, net jei kiti iš tavęs juoktųsi?

Kada paskutinį kartą buvai kantrus(-i)? Kaip tau tai pavyko?

